

що називає мене голодранцем. „Упхався тут, каже він, щоб нас обікрасти та порізати — сейчас покличу поліцію”! Почувши се, вибігаю у сіни, накидаю на себе загортку і за хвилю я вже на вулиці. Та годі було втікати — кругом мене збіговиско людей! Сміють ся із мене. Чого? думаю Дивлю ся, а я, замість загортки, натягнув кімону [ранній стрій] хазяїна. Подумав я: „нехай буде, що має бути, але таки вже не верну до тої хати, кімону вишлю завтра рано післанцем.” Але, на вулиці стає щораз густійше. Де-хто вже кричить: „Дурноватий!” Не жду довго — бачу стоїть на боці якась повозка. Сідаю й кричу: їдь! Візник затяв коні — гонимо, як вихор. Нараз чую — хтось тулить ся до мене. При світлі вуличної лампи пізнаю якусь женщину. Вибачайте, була се якась бабуня.... кривобока — позатим нічого собі ще... Хочу оправдати ся перед нею, але не дає мені й одного